

Nr 58.

Av herr **Lindley**, om föreskrift rörande sandapparat å motoromnibus, avsedd för passagerartrafik.

Omnibustrafiken har under senare år fått en kolossal omfattning över hela landet. Bussarna ha förbättrats och moderniserats. Från att endast ett tiotal år tillbaka ha varit små och obekväma fordon med plats för 10 å 12 personer ha de numera blivit bekväma trafikfordon med plats för 30 upp till 60 passagerare.

Tydligt är emellertid att dessa större omnibusar med en vikt upp till cirka 9 ton (inklusive passagerarna) måste vara svårare att manövrera än det lilla fordonet, vars vikt endast uppgick till en fjärdedel.

Den moderna busstypen har visserligen försetts med många tekniska förbättringar beträffande styrinrättningar och bromsar, men en säkerhetsanordning, som är obligatorisk på spårvagnar, saknas dock i allmänhet på bussarna, nämligen sandapparaten.

Denna apparat är vid isgata och slirigt väglag lika eller rättare sagt mera nödvändig på omnibussen än på spårvagnen. Dylika sandningsapparater, som sanda omedelbart framför bakhjulen, finnas allaredan utexperimenterade och i bruk.

Gång efter annan ha olyckshändelser inträffat, vilka tillfyllest demonstrera behovet av en dylik säkerhetsanordning. Här föreliggande framställning är även grundad på hemställen från busspersonalen, vilken under sin ansvars- och riskfyllda verksamhet har kommit till insikt om behovet av en dylik säkerhetsanordning.

Undertecknad får därför hemställa,

det riksdagen ville besluta att i motorfordonsförordningen införa en bestämmelse, att motoromnibus, avsedd för passageraretrafik, skall vara försedd med sandapparat, vilken kan skötas från förareplatsen.

Stockholm den 16 januari 1932.

Charles Lindley.

